

Sygn. akt I CNP 19/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie skargi Z. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 17 lipca 2012 r., wydanego w sprawie

z wniosku Z. K.

przy uczestnictwie M. K.

o podział majątku dorobkowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wniesiona przez wnioskodawcę skarga o stwierdzenie w części niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 lipca 2012 r. pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżący nie uprawdopodobnił wyrządzenia mu szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać stwierdzenia, że dla uprawdopodobnienia szkody wnioskodawcy wnosi on o dopuszczenie dowodów. Wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania jej rodzaju i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających to oświadczenie. Samo twierdzenie o zaistnieniu szkody nie jest wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący ograniczył się tylko do stwierdzenia, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a nadto że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej juredycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.